

PÅ FÄRDVÄGARNÄ

Gunnar Vägman

Jag har sett honom sitta bland unga
invid dörren på hemgjord stol.
Jag har hört Gunnar Vägman sjunga
till sin gnälliga gamla fiol.

Jag kan minnas den reslige finnen,
och hans blick under buskiga bryn,
när han drog sina fagraste minnen
från sin ungdom i Mattina-byn.

Det var skämtsamma låtar från logen
och visor han själv hade smitt -
han var gammal som bygden och
skogen,
och hans hår var glesnat och vitt.

*

Har du lyssnat när topparna gunga
i förhöststormarnas sus?
Eller hört Gunnar Vägman sjunga,
som han sjöng när han fått sig ett rus?

DAN ANDERSSON
SÄLLSKAPET

Bildat den 5 augusti 1962

KÄRA DAN ANDERSSON-VÄN!

Nu är det höst, återigen. Sommarens Dan Andersson-vecka gick över förväntan, trots vårens ekonomiska oroligheter som gjorde att programmet kom ut väldigt sent. Men trots turbulensen möttes vi som vanligt i Dan Andersson-land, Poeternas land. Programmet invigdes på gågatans nya scen, mitt i Ludvika centrum, i ett samarbete med arrangemanget *Ludvika 100 år*. Invigde gjorde självaste Dan Andersson, gestaltad med en varm glimt i ögat, av skådespelerskan och Dan Andersson-kännaren Maria Norgren. Lördagen en vecka senare avslutades Dan Andersson-veckan med en öppen scen vid lägerelden på Tattarfallet, kvällen efter Luossafesten. Däremellan fylldes veckan, som vanligt, med en mängd olika kulturprogram runt om i Ludvikabygden.

Nästa år är det minnesåret 2020. Det har vi redan börjat planera för på olika sätt. Men tyvärr kvarstår de kommunala neddragningarna i budgeten för Dan Andersson-veckan, så mycket (mer)arbete kvarstår framöver, där vi alla behöver hjälpas åt.

Nu till något helt annat. Dan Andersson Sällskapet fick nu i höst ett intressant meddelande från **Birgit Ehrngren Wohlin**. Hon hade hittat ett brunt kuvert från sin mors faster, folkhögskoleläraren Ingrid Petander. På kuvertet står "Innehåller Caroline Shleefs översättningar (till engelska) av Dan Anderssons dikter". Det är dels några skrifter och dels lösa blad. Vissa dokument är daterade 1943.

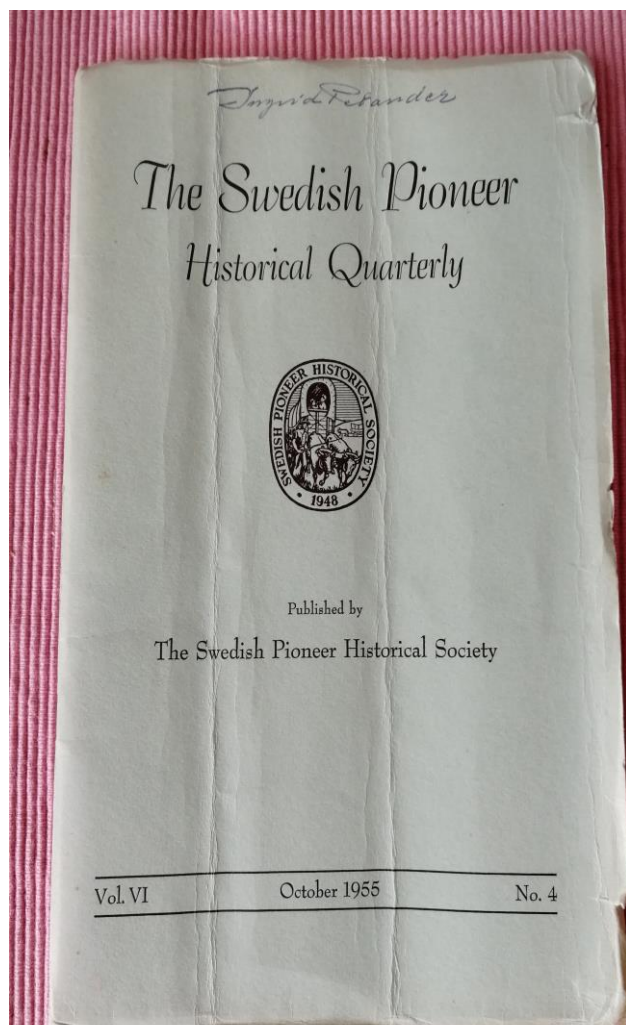
Översättningsarbetet har gjorts av en kvinna i USA som Ingrid Petander hade brevkontakt med: **Caroline Schleef**. Några av dessa skrifter finns på KB, Kungliga Biblioteket i Stockholm. Det är ett intressant material som vi nu publicerar delar av. Därefter kommer materialet att förvaras i arkivet på Dalasamlingen på Falu stadsbibliotek, som ger alla intresserade Dan Andersson-forskare en möjlighet att ta del av det. **Läs och njut!**

Ylva Sellin Isaksson

Ordförande, Dan Andersson Sällskapet

INNEHÅLL NR 39 - 2019

2. **Kära Dan Andersson-vän**
av Ylva Sellin Isaksson
3. **Canada Memories**
av Dan Andersson
översättning av Caroline Schleef
6. **Själsfränder – Dan Andersson och Allan Pettersson**
av Lotta Lotass
8. **Här fick skalden stilla sin läshunger**
av Georg Hahne
10. **Onda tankar och Wild Geese**
av Dan Andersson
översättning av Caroline Schleef
11. **Poeternas land**
av Ylva Sellin Isaksson
12. **Medlemsinformation**

DAN ANDERSSON REMEMBERS AMERICA

(Poem from Dan Andersson's *Tryckt och otryckt*, a collection of previously printed and unprinted poems, tales, and fragments of work, 1942.)

CANADA MEMORIES

Translated from the Swedish by Caroline Schleef*

I

My memories run to a land without sun
in a clanking, clattering chain!
Like yarn they break from the weaver's loom
and silently fall to earth again.
Some blow away with the warm summer wind,
where redskins went gliding by night-hidden waters,
and wounded, a roedeer was swimming to land,
and vapors rose high above white phantom islands,
where turtles ta-rump-umped, and muskrats swam,
and a god moved in seesawings there
amid meadow blossoms and homesteaders' smoke, and
red cherries, too, in his hair.

II

I heard a little child sob in forests,
in forests encircling Step Prairie where the mighty beeches
are sighing.
Through ancient oak trees and elm trees, my sob went
stealing.
As I stood shaking in blazing, streaming sunlight,
I cried out—I listened, I had no answer save my own
homeless heart-throbbings,
and I knew it to be my longing that had to burst its binding
band.

* Caroline Schleef, New York free lance writer, became interested in Swedish life and literature when she went to Sweden in 1924 as a Fellow of the American Scandinavian Foundation to study social and labor conditions. She was formerly an Associate in the Department of Economics in the University of California. Fifteen of Dan Andersson's poems, translated by Miss Schleef, were published in booklet form in 1943: *Charcoal-Burner's Ballad & Other Poems* (The Fine Editions Press, New York). Miss Schleef's renderings of two of his short stories and some additional poems have appeared in periodicals since then. At present Miss Schleef has ready for publication a collection of his poems with a biographical sketch of the poet. Her article, "Dan Andersson: Charcoal-Burner and Poet," appeared in the Fall, 1954, number of the *American Scandinavian Review* (pp. 231-239).

III

Far from maple sugar trees and purpling wild grapes,
they ready for the dance as twilight shadows fall.
While tar-flames illuminate melons that are mellowing
the moon is rising stilly in God-father's spacious hall.
Strong fair-haired lads go dancing there with half-breeds
who are shy,
and rubber boots go stamping to Karl Swansson's clavier.
While love-tuned winds go blowing o'er the lake at To Toma
in Orsa-polka melodies, to M'Garvis homstead there.
A dark-haired lassie is with me at the sheepfold,
my heart, a king's, is beating as it never beat before.
Oh, had I but a gift of diamonds and of rubies,
I could then enter joyfully through love's blissful door.

IV

Grey squirrels are frisking and woodpeckers, calling,
a beaver dam is mirroring balsam and hazel.
While o'er a settler's hilltop, the morning comes a-climbing,
a-rustling through the poplar trees, whispering, "Farewell!"
My beloved I will leave now and sail o'er the ocean,
o'er the ocean and to Finnmarken's resinous spring.
Though I know that my heart will for long years be buried
in thickets white and thorny, in To Toma's lovely dale.

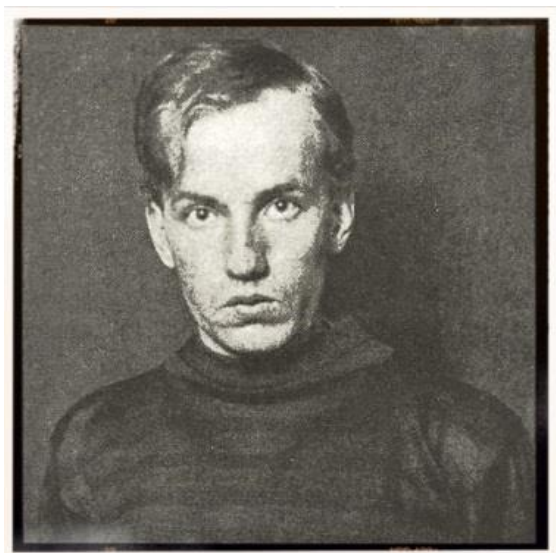
V

How sweet to love in stillness there beneath the trees and
hedge,
to waken to the pheasant's cluck and summer's gentle rain
that fell so soft and cooling on scorching pine and sedge,
and played on giant grasses its muted guitar tune.
But sweetest is that loved one I will never see again—
dear virgin land, we'll meet once more—farewell, farewell to
you!
O never, never ending sunflower-yellow prairie land
where flocks of geese go splashing in the mud and the
lagune!

*I cannot longer, longer stay, another love has come—
it claims my heart, how strangely to my land of ice I'm
drawn!*

*Great Northern, King's highway of steel for thousand miles
and more,
give me a horse of Pittsburgh iron, swift as the redskin's
dart,
and speed me over lonely rails straight to the eastern shore
where laden steamers ply the deep, and home again depart!*

Translator's Note. In his fourteenth year, 1902, Dan Andersson (1888-1920), who was destined to become one of Sweden's outstanding lyric poets of the first quarter of the twentieth century, left his home in Skattlösberg, Dalarna, for a visit to America. He lived with his father's relatives in Minnesota, at Forest Lake and Sandy Lake, near Tamarack. Quickly homesick, hating manual labor, he reported unfavorably on frontier farming life as a future for his family. Returning to Sweden after eight months in America (his father sent him money for his trip home), he continued working as woodcutter in the home forests and as a charcoal-burner until he came through as an author in 1914. His elder brother, Gustav, emigrated to Minnesota in 1911 and became a farmer at Anoka, where he died in 1944. An edition of five volumes constitutes the poet's collected writings. When he died through accidental asphyxiation in Stockholm thirty-five years ago this September, he was well known and deeply mourned. Today his poems are widely read and appreciated, they are recited, set to music and sung, enjoyed not only by the proletariat but by Sweden as a whole.—The poem reproduced above, oddly titled "Canada Memories," (Tamarack, fifty miles west of Duluth, is not near the Canadian border) is the only work of literary merit from his American journey.—C. S.

SJÄLSFRÄNDER: DAN ANDERSSON OCH ALLAN PETTERSSON

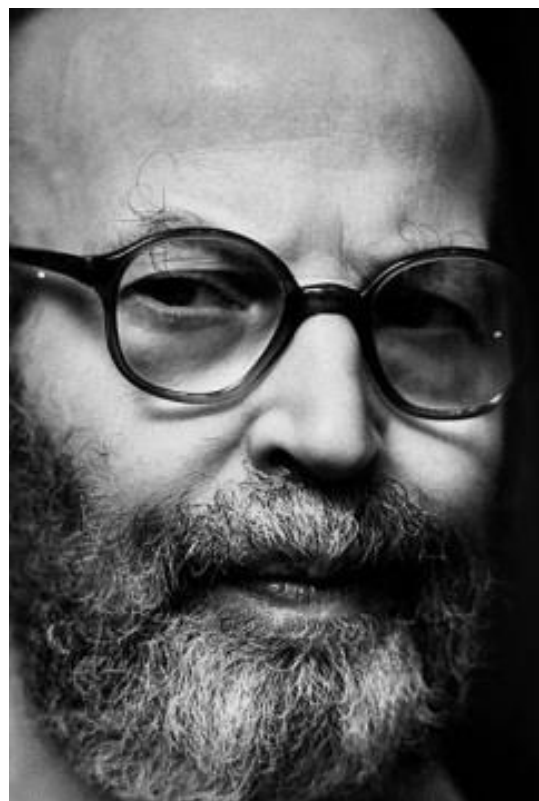
I juni 1920 publiceras Dan Anderssons dikt *En visa i ensamhet* i Sigtuna Nya Tidning, då under Waldemar Bernhards ledning.

Dikten, en visa ägnad de rolösa, hemlösa, ensamma tar form av en monolog eller bekännelse där den talande tycks, likt Ahasverus, blivit dömd att ständigt vandra, men trots allt med hopp om en hemkomst, bortom jordisk strävan. Vandraren lämnar den lyssnande med ett budskap om tröst, om gemenskap i förtvivlan och ensamhet, om att inget någonsin är förgäves.

I början av 1930-talet, under sin elevtid vid Musikaliska Akademiens konservatorium, skriver Allan Pettersson (1911–1980), Sveriges främste tonsättare, sina första större verk. Han komponerar stycken för violin, viola och piano, men tonsätter också ett antal dikter – *Sex sånger för röst och piano* (1935). Bland de sex dikter Pettersson väljer för sitt verk återfinns Dan Anderssons *En visa i ensamhet*. Urvalet hade skett på Stadsbiblioteket i Stockholm. Allan Pettersson hade sökt dikter som talade om människans nöd. "Jag var gammal, tjugofyra år", har han sagt.

Allan Pettersson växte upp i ett av andlig och kroppslig nöd och fattigdom präglad hem; en källarlägenhet om ett rum och kök på Söder i Stockholm där familjen – mor som var hemsömmerska, far som var smed och fyra

syskon – levde på det lilla livet kunde ge. I en anteckning har han berättat:

I nära 30 år såg jag upp genom galler. Det var gallerburen för fönstren till den lägenhet jag bodde i för att gårdens ungar inte skulle springa genom fönstren. På vintern täckte snön ofta halva fönstren. Det är varmt med snö... Jag stod på kökssoffan och spelade fiol för ett inbillat auditorium och glömde olyckan omkring mig, gråheten, råheten. Då jag spelade kom den Andre... Sammanfattning: Gallret, kökssoffan och den Andre.

Själsfrändskapen med Dan Andersson var smärtsamt stor. Petterssons minnesbild av sin av armod och inre ensamhet präglade uppväxt kan ställas jämsides Dan Anderssons självbiografiska notis i brev till August Strindberg 1907:

Jag föddes år 1888 i en låg hydda af det allra lägsta slaget. Från tidigaste år förtrogen med hedens och vildmarkens ljung, lärde jag mig från början att intet är för smått för att vara roligt om man bara icke är för stor. Bekant med skiftningar af sinnet och strider på själsdjupet från mina spädaste år, hade jag

*svårt för att finna vänner ty det fanns ingen
som hade någon släktskap med min själ.*

Som en av grundstenarna i bådaskapande låg också fast den aldrig svikande solidariteten med de ensamma och utstötta. För Leif Aare har Allan Pettersson beskrivit hur han, i ett ögonblick av förtvivlan, hittade vägen till sin musik: "Jag tänkte på människorna i deras slumvärld. Fattigdomen som gav sjukdom och utslagenhet som ett lyte för livet, som en skamlighet att dölja. Jag hörde en ropande röst, *en ropandes röst* för första gången. För första gången upplevde jag detta tema som skulle för livet dominera mitt konstnärskap."

På samma sätt var de i armod stöpta livsödena alltid en fond för Dan Anderssons författarskap. Vreden över den enskildes öde lyftes upp till en allmänmänsklig förtvivlan, en människans ödes-gemenskap. Waldemar Bernhards ord om Dan Andersson – **"De fattiga voro ett broderskap, som han med blodsbånd tillhörde"**. – kunde också sägas om Allan Pettersson.

Allan Pettersson skrev även dikter, av vilka han tonsatte tjugofyra *Barfotasånger*, ett verk han arbetade med under åren 1943–45. Han har själv karakteriserat sångerna som en dialog med en okänd främling som slöt upp vid hans sida. Under arbetet med sångerna sökte han också upp Waldemar Bernhard för att bättre lära känna Dan Anderssons liv och person. I Petterssons dikter – ett urval finns utgivna som *Barfotasånger och andra dikter* (1976) – anas närheten till Dan Anderssons livsöde och författarskap. Här finns det ständiga sökandet, frågandet, den manande hinderslängtan, fattigdomsskildringarna:

*Jag älskar allt gammalt och nött
som slitits i fattigfolks möda
det minner när dagen blir trött
om alla de namnlösa döda.*

Här finns också det själen sig tilldragande ljuset, anat någonstans vid horisonten, som en tröst, ett hopp om något annat, något vid vägens slut väntande:

*Det mörknar, det mörknar
allt framom vägen,
man dröjer, man dröjer,
på stegen.*

*Men ingen kan stanna
på vägen
nej, ingen kan vända
på stegen.
För bakom är framom
och framom är bakom –
Gud hjälp att det ljusnar där bortom.*

Smärtan har kommit att prägla bilden av Allan Petterssons konstnärskap; en smärta han själv ofta talade om, en smärta som i hans liv tog konkret form, inte bara i barndomens minneslandskap utan även i svår sjukdom. Musiken blev väg och tröst, blev, säger Pettersson i en radiointervju, det som "gör att man står ut tills man äntligen får lägga sig ner och sova". I musiken kom smärtan till uttryck som dissonans, en form Pettersson arbetade med och utvecklade på ett sätt som få, kanske inga andra tonsättare kommit i närheten av. I sin essä *Dissonansen – smärtan – en oskyldig*, av C.G. Bjurström översatt till franska och publicerad i *Musique contemporaine* 1952, förklarar Allan Pettersson det sätt på vilket livets smärta, den han absorberat i sin uppväxtmiljö, musikaliskt konkretiserades i dissonansen:

Under kompositionsakten substansierade sig smärtan i dissonanserna, som i redan iordninglagda former, och jag kände det hela som om det endast gällde en överflyttning, ja, en substansiering. Dissonanserna förde mig associationsmässigt mot djupen, (mycket botten-slam kom väl med upp kanske). Då jag snuddade vid en ren treklang, alltid i moll, så anade jag en frid över allt förstånd: jag längtade till den men oftast då den nåddes kändes den formlös och kunde inte substansiera. Kompositions-mässigt resonerat var den otillräcklig som kontrast eller vila, så konsonans den än var. Smärtan kunde inte vila, endast tystas ner, som hos "mina" kuvade människor en gång.

Sorgen och nöden blev här, som för Dan Andersson, en källa till omistlig kunskap och konst. Det starka draget av nära dialog med den lyssnande/ läsande, draget av bekännelse återfinns därvid också hos båda. Inte endast örat lyssnar, hjärtat lyssnar kanske än mer. I en anteckning, mot slutet av sitt liv, skriver Allan Pettersson:

I mitt inre finns ett landskap, finns en väg – väl nertrampad av seklers vandrare som satt sina avtryck ... Då jag själv går den vägen – känner jag en egendomlig samhörighet med dessa vandrare som gått före, som om de lämnat efter sig en del av den längtan som ständigt drivit dem framåt, ur smärtor, förtvivlan, förnedring – i ett behov att finna en rastplats. Inte den som intermezzot döden anvisar, utan en annan rastplats som ingår i livets kontinuerlighet, en rastplats och en mötes-plats där någon kommer till mötes och leder mig hem.

I en text i *Nutida Musik* (1968/69, nr 2) beskriver han sitt arbete som "att återfinna sången som själen sjöng en gång". Sökandet kom att leda honom genom bland annat flera konserter för solist och orkester, kammarmusik och 17 symfonier; allt vittnesbörd om en osviklig, aldrig sinande kraft. I ett brev till Rebecka Svensson i oktober 1916 skriver Dan Andersson: **"Kanske vår uppgift är att utveckla vårt inre liv, att odla vår själ, att lära oss bli allt finare invärtes, alltmer förakta livet och världen, att lära oss dö? Du, där bortåt ligger sanningen! Vi kunna ej få någon bättre lösning på gåtan."** I sökandet efter just det svaret fortsatte Allan Pettersson att leda lyssnaren längs den väg Dan Andersson en gång slagit in på.

Källor och vidare läsning

Leif Aare, *Allan Pettersson*, Stockholm (1978),
Laila Barkefors, *Gallret och stjärnan. Allan Petterssons väg genom Barfotasånger till Symfoni*, Göteborg (1995) samt *Allan Pettersson. Det brinner en sol inom oss. En tonsättares liv och verk*, Stockholm (1999).

Lotta Lotass

Dan Andersson-pristagaren 2018, författare mm

HÄR FICK SKALDEN STILLA SIN LÄSHUNGER

Författaren, folkbildaren och hembygdsforskaren Karl-Erik Forsslund har fått trötta ögon igen där han sitter i bokstugan på Storgården och skriver på sitt stora verk om Dalälven. Det blir långa dagar och ofta sover han över i bokstugans sovkammare.

Linné utforskade Sveriges naturalhistoria på plats. Forsslund gör en liknande odysse i socknarna längs Dalälven och dokumenterar bygdens historia.

Och han kommer att bjuda med skalden Dan Andersson på sin resa som slutar vid Storgården och Brunnsviks folkhögskola – dessa kunskapens tempel.

Karl-Erik Forsslund föddes 1872 i Ljusnarsbergs socken. Han studerade i Uppsala och tog sin fil lic 1897. Samma år som han tillsammans med Albert Engström fyllde nystartade Strix i Stockholm med bilder, dikter och prosa.

Karl-Erik gifte sig med sitt livs kärlek – sin kusin Fejan – som egentligen hette Sofia Öhman. Hon var dotter till brukspatron Gustaf Öhman på Sörviks Herrgård utanför Ludvika. Fejans far köpte bergsmansgården Storgården till paret som bröllopsgåva. De flyttade in på midsommarafton 1898. Det passade inte minst Karl-Erik som var en bygdens son och föredrog den lantliga idyllen framför storstan.

Karl-Erik Forsslund skrev 1900 en bok om sin gård och som på sin tid blev en riktig bestseller. Hembygden låg honom varmt om hjärtat och han var tidigt ute med att värna den gamla bygdekulturen. Han var med och grundade Ludvika och Dalarnas Hembygdsföreningar.

Fejan och Karl-Erik Forsslund

Karl- Erik var en drivande kraft bakom Ludvika Gammalgård – världens första industrihistoriska friluftsmuseum.

Mest känd är han ändå för det stora verket *Med Dalälven från källorna till havet* i 27 delar. Här har han skildrat livet i socknarna längs Dal-älven – natur och kultur, seder och bruk. En mäktig och spännande resa för tidigare och kommande generationer.

Lars-Olof Lundberg i Karl-Erik Forsslunds bokstuga och bibliotek.

Kunskapens tempel

1906 grundades Brunnsviks folkhögskola av pionjärerna Karl-Erik Forsslund, Gustaf Ankarcrona och Uno Stadius. Fram till 1912 var Forsslund verksam som rektor och lärare på Brunnsvik. Därefter ägnar han sig helt åt sitt författarskap.

Och det är på hösten 1914 som Dan Andersson kommer in i bilden. Den 8 oktober

skriver Dan Andersson till Karl-Erik Forsslund och ber om förslag på litteratur att studera:

Jag pluggar latin och har en urgammal grammatika, översatt från tyskan. Den är tryckt 1876 och är 308 sidor, och infernalisk utförlig. Nu vill jag veta om det inte finns några skrivövningar att köpa, mycket enkla, förstås, vad de heta (och kosta). Är det nödvändigt att kunna hela grammatiken för att kunna förstå klassikerna? (jag tänker inte på någon examen.)

Så står det bland annat i brevet som Forsslund visar för lärarna på Brunnsvik. Då bestäms det att Dan får bli frielev på vinterkursen 1914-15.

På Brunnsvik får Dan Andersson stora möjligheter att tillfredsställa sin läshunger med tillgång till både skolans och Karl-Erik Forsslunds privata bibliotek.

Även efter det att Dan Andersson lämnat skolan höll han nära kontakt med Storgården och favoritläraren Niklas Bergius. Det fanns alltid ett rum på Brunnsvik iordninggjort för honom.

Karl-Erik Forsslund kom med tiden Dan Andersson mycket nära och han ryckte ut till försvar av Dan när kritikerna oftast var ute på "slaktarstråt."

Vid såväl Brunnsvik som Storgården har många politiker, författare och kulturpersonligheter passerat revy genom åren – även som lärare och elever: Anselm Schultzberg och Gustaf Ankarcrona, Ellen Key, Alice Tegnér, Dan Andersson, Ragnar Jändel, Stig Sjödin, Harry Blomberg, Arne Geijer, Rickard Sandler, Torsten Fogelqvist, Yngve Hugo, Alf Ahlberg med flera.

Storgården på Brunnsvik idag.

Storgården

Och Storgården lever vidare genom nya generationer. Karl-Erik och Fejan fick fyra barn; Marjo, Folke, Karl-Herman och Jöran.

Bergsmansgården sköts idag av Lars-Olof Lundberg med familj och två svägerskor. Lars-Olof var gift med Ulla, en av Jöran Forsslunds tre döttrar och som tyvärr har gått bort. Lars-Olof har arbetat på Landsorganisationen i Sverige och inom Utrikesförvaltningen. Han har också skrivit flera böcker bland annat i samarbete med sina syskon en biografi om sin far John Lundberg, en välkänd socialdemokratisk ombudsman och riksdagsman.

Lars-Olof Lundberg och Karl Erik Forsslund

Lars-Olof Lundberg:

-Jag träffade Ulla vid en midsommarfestlighet på Brunnsvik – var annars? Jag gick två vinterkurser på Brunnsvik, 1958-59 och 1961-62. - När jag kom till Brunnsvik bodde de radikala på "Röda Nästet" och Dan Anderssons ande vilade tungt över skolan. -Det sjöngs väldigt mycket på den tiden och "Brunnsvikarnas Sångbok" fanns i högsätet. Det var en fin tid som man gärna minns med glädje.

Storgården på sin udde inramad av Bokstugan från 1700-talet och Grå loftet från 1534 och lummig grönska med en vacker utsikt över sjön Väsman, ger idag historiska perspektiv åt en bevarad kulturmiljö.

Karl-Erik Forsslund sover liksom sin författarvän Dan Andersson en evig sömn på Lyvikens kyrkogård i Ludvika.

Georg Hahne

Text och foton,
förutom fotot på Dan Andersson
Styrelseledamot, Dan Andersson Sällskapet

ONDA TANKAR

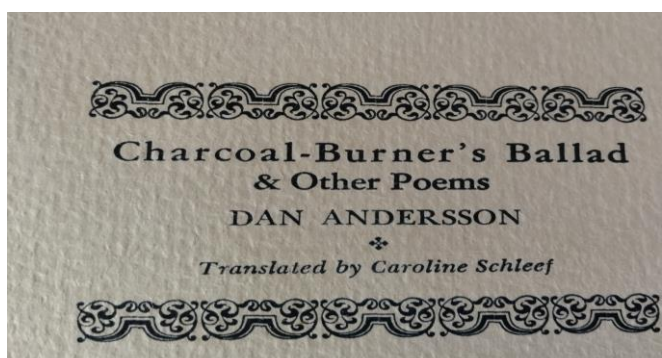
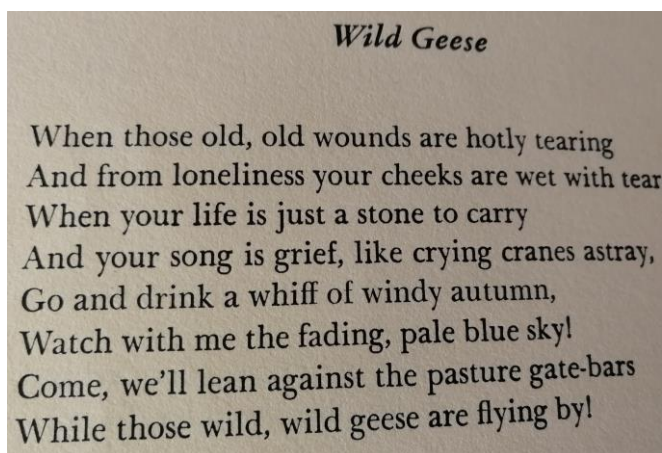
Att vara skald, profet, och nödgas bo på
gatan,
och aldrig veta när ens strid tar slut,
det är väl dock att slåss med själva satan -
och himlen vet väl knappt hur länge man står
ut.

Det blir till trots, det kan bli blod och tårar,
bli knytnävskamp i kväll och död i morgon
dag,
men aldrig får det bli till sorg och
kvinfolkstårar -
jag är dock intet barn och ingen kvinna är
jag.

Och detta kallar jag att fiska hela natten
och aldrig få till lön ett enda litet grand,
att färdas utan ljus på stora, mörka vatten,
men aldrig, aldrig se den minsta skymt av
land.

Men finner man en dag min kalla kropp
bland döde,
då blev det väl min lön att fredligt ligga där -
då är jag dock en man, som kämpat ut mitt
öde,
det är väl dock min rätt att vara den jag är.

Ur Kolvaktarens visor (1915)

POETERNAS LAND

Du,
jag har kommit
till Poeternas land
Jo, det är sant
Fast inte helt tydligt
Det gömmer sig liksom
under löven
under mossan
djupt inne
i de mäktiga skogarna

Du,
jag har kommit
till de oändliga skogarnas land
Jo, det är sant
Det är de magiska skogarnas land
detta
trollskog
sagoland

Du,
Det är här de gömmer sig
poeterna
Jo, det är sant
Inte tydligt för ögat
men bortanför
bortom

Du,
Jag har kommit
till Dan Andersson-land
till den ensamme vandrarens
bortglömda stigar
fast ändå inte
För de finns här
som gömda nycklar
in i tankarnas
bortglömda stigar

Du,
Jag har börjat
hitta tillbaka
till Ylva-land
till jag är-land
till jag finns-land
till ensamheten
till orden
i
mig

Du,
Jag tror jag trivs här
ensam
långt bort
från ensamheten
bland alldeles
för många människor

Du,
Jag tror jag är här
Jag tror jag reste
före mig själv
hit
just hit
för länge sen

Du,
Jag tror jag har kommit
ifatt mig själv
Här hos mig
I mitt alldeles eget land

Ylva Sellin Isaksson

Ordförande, Dan Andersson Sällskapet.
Poeternas land skrev jag 14 oktober 1999.
13 september hade jag börjat mitt nya arbete som
kultursekreterare. Några dagar dessförinnan hade
jag flyttat till Ludvika och Dalarna.
Foto: Veronica Rigtorp, Luossafesten 2019.

MEDLEMSINFORMATION

Till gamla och nya medlemmar i Dan Andersson Sällskapet: kom ihåg att betala in medlemsavgiften för det nya verksamhetsåret 2019/2020!

Medlemskap i Dan Andersson Sällskapet stöttar arbetet med att bevara Dan Anderssons minne och Dan Andersson Museum. Som medlem får du kontinuerlig programinformation, rabatter under den årligen återkommande stora Dan Andersson-veckan (alltid vid månadsskiftet juli/ augusti), medlemstidningen *På Färdvägarna* mm.

Medlemsavgiften är 300 kr per år, för ytterligare familjemedlem 100 kr. Är du under 25 år kostar det bara 150 kronor. Vill du bli ständig medlem i Dan Andersson Sällskapet betalar du en engångssumma på 2500 kronor. Föreningar och företag betalar 300 kr per år.

Medlemsavgiften betalas på

- plusgiro: 59 32 42-1
- Skriv ditt namn
- Skriv din adress
- Skriv din e-postadress

Verksamhetsåret sträcker sig alltid från 1 juni till sista maj. **Tack för ditt stöd!**

AVSÄNDARE

Dan Andersson Sällskapet
c/o Globe bokhandel
Engelbrektsgatan 10
S-771 30 LUDVIKA

PÅ FÄRDVÄGARNA

På färdvägarna är Dan Andersson Sällskapets medlemstidning. Den utkommer 3 gånger om året. Pappersupplaga 650 ex. Medlemstidningen *På färdvägarna* finns även i digitalt format.

Redaktör, grafisk formgivning och redigering:
Ylva Sellin Isaksson, ordförande för Dan Andersson Sällskapet: 813sellin@gmail.com

ISSN 1652-1986.

E-POST

Meddela oss din e-postadress så får du tidningen *På färdvägarna* digitalt och snabbt. Kontakta Dan Andersson Museum eller sällskapets sekreterare:

tommy.brolin@gmail.com

KONTAKT

Dan Andersson Museum
Engelbrektsgatan 8 i Ludvika
0240-100 16
danmuseet@gmail.com
www.dansallskapet.hemsida24.se
www.facebook.com/danasallskap